

Farsdag med annan innebörd

Mitt första möte med min far är då jag hade landat på Vanda flygfält, efter många timmar från destinationsorten Addis Abeba. På flygfältet väntade mina föräldrar tåligt, men säkert också nervösa inför första mötet med deras efterlängtrade dotter. Vid sexårsåldern blev jag adopterad till familjen Inger och Håkan Cederborg. Före adoptionen växte jag upp nästan utan närvaro av män. De fyra första åren med min mamma, och efter hennes tragiska bortgång på ett flickbarnhem. Kontakten med det andra könet var aldrig ett naturligt inslag i mitt liv i Etiopien. Så det första mötet med pappa var väldigt trevande och spänt. Jag tydde mig enbart till mamma.

Trots att pappa blev lite utanför så tog han situationen väl. Han visste säkert redan då att jag en dag skulle bli pappas flicka i alla fall. Med tiden lärde jag känna honom och blev bekväm med att umgås och helt enkelt vara på tumis. Han lärde mig att ta första skrinntag på den välgjorda banan på gården. Hans stora intresse för skidning smittade av även på mig och vi avverkade många timmar i skidspåret. Den första sommaren 1985 introducerade han ortens friidrottsförening för mig och en ny fritidssysselsättning tog mig med storm. Pappa tog sin tränarroll på stort allvar och gick på kurs för att förkovra sig i olika grenar och träningsmetoder.

Jag kan inte räkna hur mycket tid vi spenderade på sportplanen, träningshallen och ute i terrängen. Plötsligt inträffade en händelse i vårt liv som drastiskt skulle påverka det fortsatta familjelivet. Det som aldrig skulle få hända, pappa fick diagnosen cancer och hela vår värld föll ihop. Men tillsammans kämpade vi otröttligt emot den hemska sjukdomen som angrepp pappa. Den som visade på enorm livsvilja och kampglöd var pappa, som alltid försökte se livet från den ljusa sidan. Han ville leva ett normalt liv som innefattade planering och förverkligande av semestrar, att komma med på friidrottstävlingar och träningar, teaterbesök, och att träffa släkt och vänner.

För pappa betydde familjen mest av allt, han såg alltid fram emot att komma hem efter sjukhusvistelser. Det var familjen som gav honom livskraft och glädje. Han lärde mig att vad som är det viktiga i livet, att våga visa sin sårbarhet, sin rädsla, kampanda men framför allt att visa sin kärlek till sina nära. Några veckor före sin 51-årsdag, dog pappa efter elva års kamp. Hans närvaro finns ständigt i mitt liv och saknaden är stor. Jag är tacksam över att jag fick lära känna honom och över den tid vi fick leva som en familj. •